

Nativity of the Most Holy Theotokos Serbian Orthodox Church, O. County, California

CHURCH NEWSLETTER

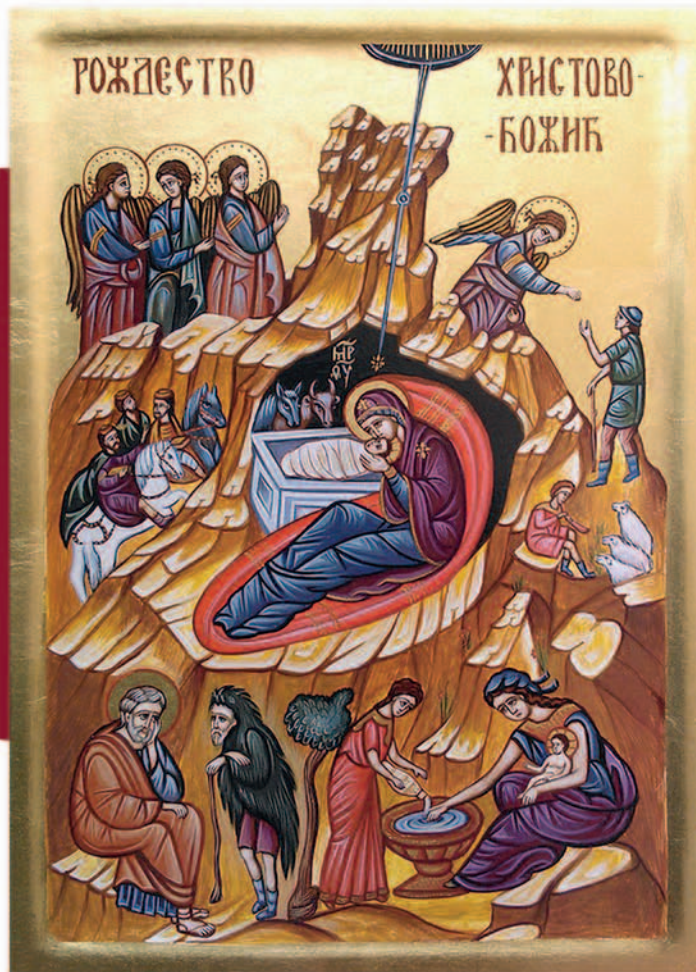
January – March 2020

Parish Center Location: 2148 Michelson Drive (Irvine Corporate Park), Irvine, CA 92612
Fr. Blasko Paraklis, Parish Priest, (949) 830-5480 • Aleksandar Zlatic, Parish Board President, (949) 391-5686

<http://mostholytheotokos.com>

FROM THE CHURCH FATHERS ABOUT CHRISTMAS

Below are extracts from a sermon delivered on the Feast of Our Lord's Nativity, ascribed to St. John Chrysostom. The opening is a model of rhapsodic prose, a treasured style of past centuries.

The Sunday Sermons of the Great Fathers, 4 Volumes, tr. & ed. M.F. Toal, pp.110-117 (San Francisco: Ignatius Press, 2000).

I behold a new and wondrous mystery. My ears resound to the Shepherd's song, piping no soft melody, but chanting full forth a heavenly hymn. The Angels sing. The Archangels blend their voice in harmony. The Cherubim hymn their joyful praise. The Seraphim exalt His glory. All join to praise this holy feast, beholding the Godhead here on earth, and man in heaven. He Who is above, now for our redemption dwells here below; and he that was lowly is by divine mercy raised.

Bethlehem this day resembles heaven: hearing from the stars the singing of angelic voices, and in place of the sun, enfolds within itself on every side, the Sun of Justice. And ask not how: for where God wills, the order of nature yields. For He willed, He had the power, He descended, He redeemed; all things move in obedience to God. This day He Who is, is Born; and He Who is, becomes what He was not. For When He was God, He became man; yet not departing from the Godhead that is His. Nor yet by any loss of divinity became He man, nor through increase became He God from man; but being the Word He became flesh, His nature, because of impassibility, remaining unchanged...

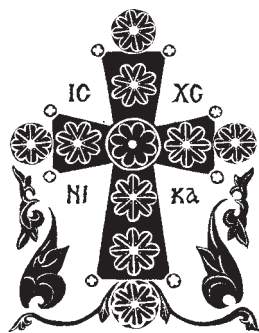
And so the kings have come, and they have seen the heavenly King that has come upon the earth, not bringing with Him Angels, nor Archangels, nor Thrones, nor Dominations, nor Powers, nor Principalities, but, treading a new and solitary path, He has come forth from a spotless womb.

Yet He has not forsaken His angels, nor left them deprived of His care, nor because of His Incarnation has He departed from the Godhead. And behold kings have come, that they may adore the heavenly King of glory; soldiers, that they might serve the Leader of the Hosts of Heaven; women, that they might adore Him Who was born of a woman so that He might change the pains of childbirth into joy; virgins, to the Son of the Virgin, be-

holding with joy, that He Who is the Giver of milk, Who has decreed that the fountains of the breast pour forth in ready streams, receives from a Virgin Mother the food of infancy; infants, that they may adore Him Who became a little child, so that out of the mouth of infants and of

sucklings, He might perfect praise; children, to the Child Who raised up martyrs through the rage of Herod; men, to Him Who became man, that He might heal the miseries of His servants; shepherds, to the Good Shepherd Who has laid down His life for His sheep; priests, to Him Who has become a High Priest according to the order of Melchisedech; servants, to Him Who took upon Himself the form of a servant that He might bless our servitude with the reward of freedom; fishermen, to Him Who from amongst fishermen chose catchers of men; publicans, to Him Who from amongst them named a chosen Evangelist; sinful women, to Him Who exposed His Feet to the tears of the repentant; and that I may embrace them all together, all sinners have come, that they may look upon the Lamb of God Who taketh away the sins of the world.

What shall I say! And how shall I describe this Birth to you? For this wonder fills me with astonishment. The Ancient of Days has become an infant. He Who sits upon the sublime and heavenly Throne, now lies in a manger. And He Who cannot be touched, Who is simple, without complexity, and incorporeal, now lies subject to the hands of men. He Who has broken the bonds of sinners, is now bound by an infant's bands. But he has decreed that ignominy shall become honor, infamy be clothed with glory, and total humiliation the measure of His Goodness. For this He assumed my body, that I might become capable of His Word; taking my flesh, He gives me His Spirit; and so He bestowing and I receiving, He prepares for me the treasure of Life. He takes my flesh, to sanctify me; He gives me His Spirit, that He may save me.

Љубав према ближњем

Слава на висини Боју, и на земљи мир, међу људима добра воља
(Лука 2,14)

Пастире који чуваху стражу код стада свога божићне ноћи, обасја ненадана светлост и они се уплашише врло. Но на лахки крили долете им небески весник, анђеоло Господњи и рече им: „Не бојте се, јер гле, јављам вам велику радост која ће бити свему народу. Јер вам се данас роди Спас, који је Христос Господ у граду Давидову. И ето вам знака: наћи ћете дете повито где лежи у јаслама. И у једанпут постаде с анђелом тим мноштво анђела, који запеваше анђелски славопој: Слава на висини Богу и на земљи мир, међу људима добра воља.“ (Лука 2, 8-14). Ходите, ходите, љубазни, да се наживамо велике ове радости коју пастирима и васцелом свету објави анђеоло! Ходите да и ми у слози с анђелима запевамо песму славопевку: слава на висини Богу и на земљи мир, међу људима добра воља. А како и да не запевамо кад нам срце у радости плива што „нисмо више робови, него синови“ (Галат. 4,7) и деца Божја?! Како да не запевамо кад слаavimo славу Божића, славу мира, јер се родио Спас који ће нас измирити са Оцем нашим Богом, кога гресима својим расрдисмо. Но анђели не певају само славу Богу на висини, него како чусмо певају и на земљи мир и међу људима добру вољу, јер знају да Син Божји силазећи с неба и рађајући се на земљи доноси на земљу дар и поклон који је кадар

земљу усрећити, доноси љубав, љубав неизрециву, ради које за нас вољно на крсту умире; љубав која кад прожме срца наша ствара међу нама мир и добру вољу, повезујући нас „међу собом као уде у једно тело Христово“ (1. Кор. 12, 27). О љубави, том небеском поклону, који ствара међу нама мир и добру вољу, хоћу да вам проговорим данас. Већ у Старом завету налазимо заповест Божију „љуби ближњега својега као себе самога“ (Левит. 19, 18), заповест која се као и све друге старозаветне морала вршити из страха, јер је писано „проклет да је који не би остао на речима овога закона и творио их“ (5. Мој. 27, 26). Но закон страха замењен је законом љубави. Спаситељ наш из љубави према нама рађа се ево на земљи, из љубави пролива крв своју за нас, али и од нас тражи, да угледајући се на његову љубав, љубимо један другога. 4 „Нову вам заповест дајем, да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом. По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом“ (Јов. 13, 34-35) – тако говори Спаситељ. Чули сте ето, љубазни, да нам љубити један другога ваља по жељи и заповести самога Спаситеља, а ја вам по св. Писму додајем, да се цео закон наш, цело јеванђеље, цело св. православље наше налази и састоји у једној речи само, а то је: љубав. Да потврдим ово позивам се

на св. апостола Павла који говори. „Сав се закон извршује у једној речи, то јест: љуби ближњега својега као себе“ (Галат. 5, 14) „љубав не чини зла ближњему, дакле је љубав извршење закона“ (Рим. 13, 10). И та љубав за коју сам рекао да је у њој све православље, сво хришћанство наше, та „љубав дуго трпи, милокрвна је; љубав не завиди; она се не велича, не надима се. Она не чини што не ваља, не тражи своје, не срди се не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини“ (1. Кор. 13, 4-7); кадра је дакле да створи на земљи мир а међу људима добру вољу, кадра је да нас учини правим ученицима Христовим. II. Познато вам је љубазни да племенита воћка и племенит плод доноси, а тако вам је исто и с љубављу хришћанском: и она доноси свој плод, доноси добра дела. Ко имаде љубави у срцу своје за ближњега свога, тај ће му и добро чинити, а ко другоме из љубави добро чини тај испуњава закон Божји, као што нам и св. апостол Павле доказује кад каже: „који љуби другога закон испуни“ (Рим. 13, 8). У неком друштву седило је више особа. Ту се поведе разговор о једном несретном човеку коме је пожар уништио кућу, храну, стаје, марву, једном речи сво имање његово, тако да из пожара није ништа изнео осим голог живота свога и своје чељад. Свако се из друштва тог трудио да речима покаже што више сажалења према беди и невољи тог несретног човека. У друштву се нађе и један човек који није ни речи проговорио, ћутао је. Сви гракнуше на њега, како то, зар ти немаш ни мало сажалења спрам тога бедног човека, зар ти немаш љубави спрам ближњега свога – питаху сви?! А он се подиже, извади ћутке новчарку из џепа свога, па на трпезу метну овећу своту новаца говорећи: ево ја оволико љубим тог несрећног ближњег свога. Сви се посрамише, јер су увидели да су они само језиком ближњег тога љубили, а од дела не беше ни трага. А празан говор без дела доказ је да ни љубави нема. Када сам читао овај догађај који вам сада љубазни исприповедах, онда сам се сетио ових речи св. апостола: „ако језике човечије и анђелске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи“ (1. Кор. 13, 1). Да би потпуно сазнали данас сву величину и лепоту љубави хришћанске, и да би сазнали да љубав хришћанска, у којој је закон наш садржан, надмашује сваку другу веру и закон, па и онај старозаветни у којем је била заповеђена љубав према ближњем, али и мржња према непријатељу, навешћу вам ове речи

Спаситеља нашег: „Чули сте да је казано: љуби ближњега својега, и мрзи на непријатеља својега. А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; да будете синови оца својега који је на небесима; јер он заповеда своје сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима. Јер ако љубите оне који вас љубе, какову плату имате? Не чине ли то и цариници? А ако Бога називате само својој браћи, шта одвише чините? Не чине ли тако и незнабошци? Будите ви дакле савршени као што је савршен отац ваш небески“ (Матеј 5, 43-48). Заповест ову своју о љубави и према непријатељима потврдио је Спаситељ и примером својим. Непријатељи Његови Га муче, бију, и пљују, ругају му се, па Га и на крст прикивају, а Он се топло моли Оцу својме: „Оче, опрости им, јер не знаду шта чине!“ (Лука 23, 34). На Христа се угледају и сви они који хоће да достојно носе име Хришћанина. Св. Стефана непријатељи жива камењем засипаху, а он клече на колена и помоли се за њих: „Господе, не прими им ово за грех!“ (Д. А. 7, 60). А у житијама светих читамо ово: Неки просијак, коме се чинило да му је св. Јован Милостиви мало милостиње дао, почне га за то грдити. Служитељи се расрде и хтедоше га тући, али им Светитељ не даде, него рече: „Има већ шездесет година, како ја гресима мојима врећам Владику Христа, за што дакле не би и ја могао једанпут од другога увреду претрпити“. За тим се окрене оном неблагодарном просјаку и пружи му кесу с новцима, да извади из ње колико му је воља. Када сам вас, љубазни, овако поучио о љубави хришћанској која ствара на земљи мир и међу људима добру вољу, позивам вас сада да у мислима зађете у оне наше хришћанске и српске куће у којима по више чланова живи, па ћете у многима од њих место Христове љубави биљку од омразе наћи, место Христово мира сваћу и парбу без краја и конца а место добре воље зловољу и злурадост. Но да не бих узнемирио овај свети празник мира и љубави нећу о томе ни повише ни подуже да говорим, него ћу само да узвикнем свима такoвима: Мир Божији, Христос се роди! Амин.

Светићеник Владимир Милутиновић, срп. ѿрав. духовник у кр. зем. казниони у Мишровици извор: Пројоведников венац, 1909. ѿ, Српска манастирска шћамѿарија Сремски Карловци

У Богомладенцу Христу, љубљена браћо и сестре,
Честитам вам Празник Рођења Господа нашега
Исуса Христа, сверадосним божићним
поздравом:

Мир Божији! Христос се роди!

Прича о рођењу Господа нашега Исуса Христа говори нам о чудесним путевима Божијим. Бог делује на начине које не очекујемо увек. Његови начини и путеви су заиста чудесни. Вековима стари Израилци су ишчеквали Месију. Пророци, посебно пророк Исаија и Јеремија позивали су народ да се припреме за Месију и буду спремни за дела Божија. Њихова пророштва су била јасне индикције о доласку Месије.

„А кад дође пуноћа времена“ (Гал. 4:4) Месија се није појавио као победнички херој у златним кочијама помпезно и у раскоши. Није био обучен у скупоцено одело. Није се појавио у главном граду. Није га дочекала маса људи са цвећем.

Када је Месија дошао, појавио се, најпре, као новорођено дете. Родио се од Дјеве Марије безгрешним зачећем. Догађај се десио у малом скромном месту Витлејему. Сместили су га у јасле где су пастири држали животиње, јер је гостионица била пуна. Тамо у једноставним, скромним условима, „Логос постаде тијело и настани се међу нама, ...пун благодати и истине.“ (Јн. 1:14) Ово је чудесан начин Божјег откривења!

Кроз причу о Божићу, Господ Бог нам открива да делује на начине које не очекујемо. Немогуће је да разумемо свемогућа Божија деловања нашим ограниченим разумом. Светотројични Бог је много већи од нашег ограниченог схватања и разумевања Њега, а истовремено открива нам се кроз оваплоћење другог Лица Пресвете Тројице. Бог заиста делује на тајанствен и чудесан начин да нас присаједини к Себи и људе једне с другима у љубави.

Унапред вам хвала и Господ нека вас благослови и награди за сву вашу љубав и допринос који чините нашој цркви посвећеној Рођењу Пресвете Богородице.

***Желим вам срећан и блајословен Божић
и Нову 2020. јодину!***

С љубављу, у Богомладенцу Христу,
О. Блашко Параклис

Beloved in the Godchild Christ
brothers and sisters,
I wish you a most blessed feast of
the Nativity of our Lord Jesus Christ
and I greet you with the most joyous greeting:

Peace of God! Christ is Born!

The story of Christ's birth speaks to us about the mysterious ways of God. The Triune God acts in ways that we do not always expect! His ways are truly wonderfilled. For centuries, the Ancient Israelites had expected the Messiah. The prophets, especially Isaiah and Jeremiah, called the people to readiness and openness to God's actions. Their message provided the people with indications about the coming Messiah.

Yet, when 'the fullness of time had come' (Gal. 4:4), the Messiah did not arrive as a conquering hero in a golden chariot with pomp and splendor. He was not robed in expensive clothing. He did not appear in the capital city. Throngs of adoring followers did not accompany him.

When the Messiah finally arrived, he came first as a baby. He was born to a young girl Virgin Mary. The event occurred in the simple village of Bethlehem. He was sheltered in a place reserved for animals because the inn was full. There, in such simple circumstances, "the Word became flesh and dwelt among us, full of grace and truth..." (Jn.1: 14). This is the mysterious way of God's revelation!

Through the Christmas story, Our Lord reveals that God acts in ways that we do not always expect. We cannot shape the mighty acts of God to our limited understanding. The Triune God is greater than our limited perceptions of Him, yet He reveals Himself through the incarnation of the Second person of The Holy Trinity God-man Jesus Christ. He acts in mysterious and wondrous ways to draw us to Him and to one another in love.

***I wish you a most blessed Christmas
and Happy New 2020 Year!***

With love in Christ,
Fr. Blasko Paraklis

Божично писмо

Било је то прије пар година. Сви су се спремали да дочекају Божић, припремали јелку и поклоне. А ја сам био усамљен у туђој земљи: ни породице, ни друга – и мени се чинило да сам остављен и заборављен од свих људи. Около је била празнина и није било љубави: далеки град, туђи људи, очврсла срца. И ето, у чамотињи и малодушности, сјетих се хрпе старих писама које сам успио сачувати упркос искушењима наших црних дана.

Дохватио сам је из кофера и нашао то писмо. То је било писмо моје покојне мајке, написано прије двадесет седам година. Каква срећа што сам се сјетио тог писма! Препричати га није могуће и зато га у цјелости наводим: „Драго моје дијете, Николице. Ти се мени жалиш на самоћу, а кад би само знао како

је мени тужно и болно слушати твоје ријечи. Ја бих са таквом радошћу дошла теби и убиједила те да ти ниси сам, и не можеш бити сам. Ти знаш да је не могу оставити оца, он много пати, и моја му њега може бити потребна сваке минуте. А ти свакако требаш спрематипр испите и завршавати универзитет. Него, дај да ја теби кажем зашто ја никада не осјећам усамљеност. „Видиш, човјек је усамљен само тада када он никога не воли. То је зато што је љубав попут нити које нас везују са вољеним човјеком. Тако ми и букет творимо.

Људи – то су цвјетови, а цвјетови у букету не могу бити усамљени. И ако се цвијет само расцвјета и почне мирисати, њега баштован убере и дода у букет. „Тако је и са нама, људима. Ко воли, његово срце цвјета и мирише; и он поклања своју љубав

исто тако, као што цвијет поклања свој мирис. Али, он тада није усамљен, зато што је његово срце код онога кога он воли: он о њему мисли, брине се о њему, радује се његовим радостима и пати са њим у његовим патњама. Он и нема времена да би се осјећао усамљеним, нити размишљао о томе да ли је усамљен или не. У љубави човјек заборавља на себе; он живи са другима, он живи у другима, а то и јесте срећа. „Ја већ видим твоје упитне плаве очи и већ чујем твоје тихо противљење – да је то само пола среће, јер цијела срећа није само у том да волиш, него у томе да и тебе воле. Е, ту је малена тајна, коју ћу ти ја на увце рећи: ко заиста воли, тај не запиткује и не ситничари. Не смије се стално пребројавати и запиткивати: А

шта ће мени донијети моја љубав? Чека ли мене узајамност? Можда ја волим више него што мене воле? Да ли уопште вриједи давати толико љубави?... Све је то погрешно и непотребно; све то значи да љубави још нема ту (још се није родила) или је већ ту нема (умрла је). То опрезно премјеравање и измјеравање прекида живу струју љубави која тече из срца и задржава је. Човјек који мјерка и вага – не воли. Онда се

око њега формира празнина, недосегнута и незагријана зрацима његовог срца, и други људи то тада осјећају. Они осјећају да је около њега празно и хладно и круто, окрећу се од њега и не чекају никакву топлину с његове стране. То њега још више хлади, и ето – он сједи потпуно сам самцат, заобиђен и несрећан... „Не, драги мој, љубав треба стално да струји слободно из срца, и не треба се бринути о узајамности. Треба људе разбуђивати

**Вољети
– то није пола
среће, него
цијела
срећа**

својом љубављу, треба их вољети и вољењем их призивати да воле. Вољети – то није пола среће, него цијела срећа. Само то признај и около тебе почеће да се дешавају чуда. Предај се струји свога срца, ослободи своју љубав, пусти да њени зраци свијетле и грију на све стране. Онда ћеш ускоро осјетити како ка теби теку са свих страна повратне љубави. Зашто? Зато што твоја директна, ненамјерна доброта, твоја непрекидна и безусловна љубав невидљиво изазива у људима доброту и љубав. „И онда ти осјетиш то повратно струјање не као ‘пуну срећу’, која ти је била потребна, него као незаслужено земаљско блаженство, у којем ће твоје срце цвјетати и радовати се. „Николице, дијете моје!

Размисли о томе и сјети се мојих ријечи чим се опет осјетиш усамљеним. Посебно тада, када мене више не буде на земљи. И буди спокојан и благосилен, зато што

је Бог – наш баштован, а наша срца – цвијеће у Његовом врту. Ми те обоје њежно грлимо, и твој тата и ја. Твоја мама.“ Хвала ти, мама! Хвала ти за љубав и за утјеху. Знаш, ја увијек завршавам читање твог писма са сузама у очима. И тада: тек што сам завршио са читањем писма, почело је Божићно свеноћно бденије! О, незаслужено земаљско блаженство!

ИВАН А. Иљин Божићно писмо
Преузето из књиге: Иван А. Иљин, Појучее сердце, Москва, 2017, стр. 258- 262 Превод са руског: др Драгана Павловић, лекар и постдипломац Санктпетербуршког државног института Приређивач: Александар Вујовић, професор Цетињске богословије и уредник Катихетско- образовног програма Радио Светигоре

Треба људе разбуђивати својом љубављу, треба их вољети и вољењем их призивати да воле.

CHRISTMAS GIFT

NAME / IN NAME OF: _____

ADDRESS: _____

CITY / STATE: _____ ZIP: _____

Christmas Donation \$ _____

Make your check payable to: **Nativity of Most Holy Theotokos Church**
Please Mail to: **2148 Michelson Drive, Irvine, CA 92612**

THANK YOU!

THE RIVER JORDAN

Protopresbyter Thomas Hopko

The river Jordan plays a very important role in the Bible. Before it becomes the river in which Jesus the Messiah is baptized, it is revealed as the river which bounds the “promised land.” To cross the Jordan, for the people of Israel, was to enter into the fulfillment of the Lord’s promises. It was to enter into the “land flowing with milk and honey,” the place where God would dwell with His people providing them with the endless blessings of His presence.

In the New Testament, with its spiritual and mystical fulfillment of the Old, to cross the Jordan was to enter into the Kingdom of God, to experience the fulness of the life of the age to come. The fact that Moses was not blessed to cross the Jordan thus became a symbol of the fact that the Law by itself could not save Israel or the world. It had to be Joshua, which literally means Savior, and is the Hebrew form of the Greek word Jesus, who leads the people across the Jordan and into the promised land, thus symbolizing the saving action of the new Joshua, Jesus the messianic Savior, in the covenant of grace. After the death of Moses the servant of the Lord, the Lord said to Joshua the son of Nun, Moses’ minister, “Moses my servant is dead; now therefore arise, go over this Jordan, you and all this people, into the land which I am giving to them, to the people of Israel.” (Josh 1:1-2)

When Joshua came to the Jordan the streams parted at the presence of God’s People, with the priests bearing in their hands the Ark of the Covenant. As the waters of the sea parted to allow God’s people to pass through as if on dry land at their exodus from Egypt, so also at the entry into the land of promise the river Jordan made way for God’s people to pass through into the place of their final destination. Behold the ark of the covenant of the Lord of all the earth is to pass over before you into the Jordan. Now therefore take twelve men from the tribes of Israel, from each tribe a man. And when the soles of the feet of the priests who bear the ark of the Lord, the Lord of all the earth, shall rest in the waters of the Jordan, the waters of the Jordan shall be stopped from flowing, and the waters coming down from above shall stand in one heap.” (Josh 3:11-13)

The Lord also commanded Joshua to take twelve stones out of the river Jordan and to place them together in one place in a pile where the people had passed through, to remain “to the people of Israel a memorial forever” of the what the Lord had done for them. And the men of Israel did as Joshua commanded, and took up twelve stones out of the midst of the Jordan, according to the number of the tribes of the people of Israel, as the Lord told Joshua, and they carried them over with them to the place where they lodged, and laid them down there. And Joshua set up twelve stones in the midst of the Jordan, in the place where the feet of the priests bearing the ark of the covenant had stood; and they are there to this day. For the priests who bore the ark stood in the midst of the Jordan, until everything was finished that the Lord commanded Joshua to tell the people, according to all that Moses had commanded Joshua. (Josh 4:8-10) After the people passed through the Jordan river, “the waters of the Jordan returned to their place and overflowed all its banks, as before.” (Josh 4:18)

This miraculous wonder became part of the living memory of Israel, and the event was celebrated in the worship of God’s people ever since. The psalms which recall this divine action are sung at the Church’s festival of the Epiphany as prefigurations of God’s final act of the salvation of all people in the death and resurrection of His Anointed, the Beloved Son who was baptized in the same Jordan streams... Can we not be washed in just any river and be clean? God’s answer is, No. Only in the Jordan, in the baptism of Christ, are we cleansed from all of our sins. Only through the Jordan do we enter into the land of the living, the promised land of God’s kingdom. Only by the sanctified waters of the Jordan does God sanctify us forever. The Winter Pascha.

THE SACRAMENT OF CONFESSION QUESTION:

Protopriest Valerian Krechetov

When a person comes to confession, sometimes the question arises: What kind of things specifically should a person confess? Our conscience doesn't seem to bother us, doesn't accuse us of anything; we didn't kill anyone, didn't rob anyone. ANSWER: Yes, the conscience accuses a person first of the serious sins. But if the conscience doesn't say anything, often that is because the conscience has opened its mouth before, but the person stopped it up. The holy fathers say that if a person goes from sunlight into a dark room, he begins first to see big objects, then smaller; if he lights a light, then he begins to see everything. In the same way, a person who begins to keep track of his inner life at first sees only the big sins, then the smaller. Then grace gives him light so that he can see his own sins, for this is what we ask God during Great Lent through the prayer of Saint Ephrem the Syrian. Specifically of what sins one should repent is a question of time. At first a person doesn't understand or notice very much. But during the sacrament itself, grace, the spirit of God, begins to open up a person's ability to see his sins. And the person, perhaps not even realizing specifically how he has sinned, all the same feels his sinfulness.

Although the confession of sins includes the idea of comprehension; there is also a state of feeling when a person realizes simply that he is sinful in comparison to holiness; and this also is the action of grace. For example. My father drifted away from the Church. His mother, my grandmother, asked him during Lent if he wouldn't go to Church and receive Holy Communion. She said, "If you do, I'll bow down at your feet." "Oh Mama, you don't have to do that, I'll just go," he answered, and went to the Church. He got in line for confession and had not a single thought about repentance; he just stood there and looked at the pretty girls. When his turn came, he knelt down, and to the priest's question, "Well, young man, what do you want to say?" my papa answered, "I don't have anything to say." "And why did you come?" "My mama asked me to." The priest was silent for a little while, and then answered, "That's very good, that you listened to your mama." He covered my father with his epitachelion (stole) and began to read the prayer of forgiveness. "What happened to me next, I don't understand to this day," my father told me later. "I began to sob; tears came out of my eyes as if from a faucet. And when I got up and returned to my place in the church, I didn't look at anyone, anyone at all. The world had become completely different for me." From that time on, my father began to go to Church.

THE LENTEN SPRING

Fr. Thomas Hopko

The lenten spring shines forth, the flower of repentance! Let us cleanse ourselves from all evil, crying out to the Giver of Light: “Glory to You, O Lover of man!” (Cheesefare Wednesday) The Church welcomes the lenten spring with a spirit of exultation. She greets the time of repentance with the expectancy and enthusiasm of a child entering into a new and exciting experience. The tone of the church services is one of brightness and light. The words are a clarion call to a spiritual contest, the invitation to a spiritual adventure, the summons to a spiritual feat. There is nothing gloomy here, nothing dark or remorseful, masochistic or morbid, anxious or hysterical, pietistic or sentimental. The lenten spirit in the Church is one of splendor and delight. It breathes with the exhilaration of those girding up to “fight the good fight” for the One who loves them and has given Himself to them for the sake of their salvation. The grace of abstinence has shone forth, banishing the darkness of demons. The power of the Fast disciplines our minds. Lent brings the cure to our crippling worldliness. Daniel and the children in Babylon were strengthened by fasting; one stopped the mouths of lions, while the others extinguished the flames of the furnace. As You saved them, save us also, O Christ our God, for You are the Lover of man. (Cheesefare Thursday matins) How sad that people misunderstand the significance of the lenten spring. How distressing that so many take this time “given by our God, the crucified Christ” as a season for sentimental devotions, anxious introspections and pietistic pseudosufferings “together with Jesus.” And how depressing that others naturalize and rationalize the time with tepid explanations about the psychosomatic benefits of abstinence with arguments drawn from one or another therapeutic theory. And how totally tragic that still others reject the whole affair, often with good reason because of its distortion, as a barbarous hangover from the dark ages to be radically rejected in these liberated and enlightened modern times. The lenten spring is welcomed by Christians in the Church not as the time for self-inflicted agony or selfimproving therapy. It is greeted as the sanctified season consecrated to the correction, purification, and enlightenment of the total person through the fulfillment of the commandments of the crucified God. It is received as the time for battling with evil spirits and blossoming with the fruit of the Holy Spirit: love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, self-control (Gal 5:22). It is accepted as “the great and saving forty days” set apart for complete and total dedication to the things of God. It is the “tithe of the year” which tells us that all times and seasons belong to the Lord who has created and redeemed the world.

(The Lenten Spring, SVS Press)

Владика Атанасије Јевтић:

Црква је непобједива и она сабира не разједињује!

Његово Високопреосвештенство Архиепископ цетињски, Митрополит црногорско-приморски г. Амфилохије и Преосвећена господа Епископи будимљанско-никшићки Јоаникије, милешевски Атанасије, захумско-херцеговачки Димитрије и умировљени захумско-херцеговачки Атанасије, служили су 29. децембра 2019. године, у Недјељу Светих праотаца, са свештенством свету архијерејску Литургију у Саборном храму Христовог Васкрсења у Подгорици уз молитвено учешће многобројног вјерног народа.

У литургијској бесједи Преосвећени владика умировљени Атанасије је казао да смо ми Божја дјеца једне Свете Саборне Апостолске Цркве и да је саборност карактер православља – Христов карактер те да зато имамо Сабор апостола:

„Кад год се окупимо на Светој литургији, а она је Небески сабор на земљи, предверје неба, почетак вјечнога непролазнога Царства Божијега, ми исповједамо ту своју припадност Саборној васељенској Христовој небоземној Цркви. Сабор Светих отаца, Светих мученика, Светих исповједника и праведника то је Црква Христова, тијело Његово, изливена љубав Бога Оца и заједница Духа Светога. Зато да се радујемо долазећи у храмове као мјеста окупљања тога Сабора непролазнога.“

Подсјетио је владика да су свети хришћански владари почев од цара Константина, који је зауставио гоњење Цркве од безбожних римских власти, градили храмове. Цар Константин основао је Нови Јерусалим, и гдје год је ишао оснивао је цркве: од Цариграда до свога роднога Ниша и даље до краја васељене. Поред многобројних цркава у Богом спасаваној Епархији захумско-херцеговачкој саградио је неколико храмова: Тврдош, Павлов манастир и многе друге цркве. Истакао је да су тај константипољски дух слиједели његови наследници, владари, јерарси, Свети оци, тако је Свети Сава на Сабору у Жичи о Спасовдану 1220. године, рекао: Оци нам оставише и ево ја уђох у то наслијеђе.

„И тако је оснивао и он цркве и епископије. Наша од Светог Саве основана епископија је била у Стону на Пељешцу“, казао је владика и додао да се ова Епархија протезала свом долином Неретве до Милешеве, као и да је и данашња Црна Гора

припадала овој Епархији све док свештенотученик Гаврило Рајић није Светога Василија који је већ 12 година столовао у Стону, последице у Тврдошу, премјестио у источни дио те епархије у данашњи Никшић, ондашњу, такође, Херцеговину. Онда су створене и друге епархије.

„Свети Сава је створио Зетску епархију на Превлаци и тако редом све до Раса и других крајева, гдје живи српски и православни народ. Данас смо ми на том сабору и овдје је наш и ваш архипастир. Митрополит који је по вјековноме предању егзарх Пећкога трона, што значи испостава Пећког трона. Наслијеђе је ишло директно и ми смо данас у Светосавској Пећкој патријаршији. То је апостолска Црква, апостолска Патријаршија. И храмове које подижемо и које су подизали наши преци, Свети Петар, Свети Василије, Свети Петар Херцеговачки, и редом новомученици, сви су храмови Божији, Небо на земљи.“

Као што је Господ рекао: „Многе су обитељи у дому Оца Мога“, тако су многе обитељи по овој земљи као сазвезђа звезда, тако су храмови наши мјеста Божјега слављења ради спасења нашега, бесједио је владика Атанасије благосиљајући сабрање који се окупљају, сабирају око своје Цркве:

„Црква сабира не разједињује! Нарочито ми је мило што доводите дјецу, учите их да су саборна бића и да се окупљамо на сабор са свима Светима. Кажу и нови Свети оци: Црква је сабор са свима Светима. Почине од тога што држимо у срцу, уму, вјери својој, љубави и нади својој, сабор са свима Светима. Нека је овај дан благословен, дан васкрсења Христовога у Храму Васкрсења. Ми смо народ васкрсења.“

Поручујући да је Бог јачи од свих, умировљени владика захумско-херцеговачки Атанасије је посвједочио да када приђу ђивоту Светог Василија особе поседнуте ђаволом, ђаволи дрхте пред Богом живим и његовим угодницима, јер је Бог јачи од ђавола и увијек побеђује:

„Храбрите се, вјерујте, нека не гасне вјера ваша, и мир ваш у души, мир којим поздрављају и владика и свештеник: Мир свима, и одговара побожни народ: И духу твоме, теби, твоме духу, такође мир. То је један исти Дух Свети који прожима тијело Цркве и све нас. Духом Светим смо крштени, Њиме смо миропомазани, Духом Светим благословени, Духом Светим се Литургија остварује, не нашим силама него Духом Свете

Тројице, Треће лице Свете Тројице, али равно Оцу и Сину.“

Даље је владика истакао да смо сви позвани на Небески сабор да будемо саборници Свете Тројице јер Црква је сабор и сабира:

„То је тестамент, наслијеђе од Светих царева, од Светих архијереја“, казао је Епископ Атанасије и објаснио да је Свети Василије, када је благословом Патријарха свештенотученика Гаврила Рајића из Новог брда, родом са Косова, премештен у ондашњи Оногошт, данашњи Никшић, назвао ту епархију Источно-херцеговачком или Херцеговачка друга епархија а он је остао заједнички.

Ходите земљом са пуно вјере и наде и љубави, поручио је владика Атанасије, јер није добро да имамо мржњу према било коме јер она прије свега убија онога који мрзи, разара му јединство:

„Немој да се гордим, будимо смирени. Мајка Божја, дјевојчица од осам година кад је уведена у храм Божији и последице ишла код рођаке Јелисавете, мајке Јована Крститеља, спјевала је пјесму: Велика душа моја Господа и обрадова се дух мој Богу Спасу мому. Што погледа на смирење слушкиње Своје, јер од сада ће ме звати блаженом сви нараштаји. А онда, додаје једну врло дубоку мисао, да богате Господ растури мислима гордим срца њиховога.“

Објаснио је да је модерни човјек постао шизофрен, зато што се горди и мисли да он много значи, а уствари, како је рекао праведни Јов, завршава као храна црвима у гробу:

„Нека се присјете сви они који хоће насиље Цркви Божјој, да је Црква Божја непобједива, недољива. Свети Немања који се родио овдје, превео је оно грчко Исус Христос побеђује (НИКА) – Исус Христос одоле, тако пише око његовога крста, јер то је сила Цркве да она одолева нападима. Велики светитељи, као Јован Златоусти, говорили су Црква Христова је нападана, али лађа Христова никад неће потонути. Зато стојимо добро, стојимо са смерношћу и исповједајмо вјеру у Свету Тројицу. Останемо боголики и богочежњиви, и Бог ће бити са нама, наш Бог се тако и зове: С нама је Бог – Емануил. И не бојмо се никога“, закључио је у својој бесједи владика умировљени захумско-херцеговачки г. Атанасије.

Весна Девић

Отворено писмо председнику Црне Горе Милу Ђукановићу

Отац Гојко Перовић

Ректор богословије Св. Петра Цетињског на Цетињу

Поштовани г. председниче Црне Горе,

На сјеверу државе чији сте председник, у граду Бијелом Пољу, налази се древна црква светих апостола Петра и Павла. За њене богослужбене потребе је у 12. вијеку, ондашњи хумски кнез, дао рукописати јеванђеље, које се чува до данас. Овај импозантни писани споменик и драгуљ црногорске културе, зове се Мирослављево јеванђеље, по имену поманутог кнеза наручиоца који је рођени стриц светог Саве Немањића. У Беранама постоји манастир Ђурђеви ступови, кога је саградио брат од стрица светог Саве. А на другој страни црногорског сјевера, планина Дурмитор чува топониме Савин кук и Савина вода, као и народна предања везана за светог Саву (рецимо оно о настанку Црног језера...) којима готово да нема броја. У средишњем појасу наше државе, налазе се темељи црногорске духовности, манастири Морача, Пива и Острог. Првог је, средином 13. вијека подигао синовац светог Саве, другог су у 16. вијеку подигли херцеговачки митрополити, и будући пећки патријарси (наследници светосавског трона) Соколовићи, док је трећи никао подвигом светог Василија Острошког, слава му и милост, током 17. вијека. Острошки манастир је украшен можда и најљепшим фрескама светог Саве, а разлог томе је чињеница да је свети Василије рукоположен за херцеговачког епископа у Пећкој патријаршији, и да је лично боравио у Хиландару (светосавској задужбини) о којој је бринуо до краја свога земног живота.

Слуштајући се ка црногорском југу долазимо до престоног Цетиња, гдје је руком протођакона Филипа Радичевића забиљежено да је прва црногорска изведба химне "Ускликнимо с љубављу Светитељу Сави" учињена 1856. године у присуству књаза Данила и књегиње Даринке. Овим је настављена традиција документована у књигама из штампарије Црнојевића и касније Божићара Вуковића (крај 15. и почетак 16. вијека) да се свети Сава Немањић у црногорским храмовима прије 500 година, прослављао као заповједна слава, односно нарочити црквени празник! У времену књаза Николе подигнуте су двије сеоске цркве у Катунској нахији (једна на Његушима, друга у Ђеклићима) – светом Сави у спомен! (Поређења ради, у истој тој староцрногорској нахији, ни један други светитељ из нашег рода, није имао храм који му је посвећен – изузев оног светог Петра Цетињског на

Ловћену, који смо, да нам Бог опрости, срушили!) Светог Саву као крсну славу, или као прислужбу, светкују бројна братства у Црној Гори (Грахово, Бањани, Пива...), а у конацијском крају у цетињској општини, људи и данас poste Савину недјељу, пост који траје седам дана, управо од Јовањдана 20. јануара, па до Савиндана 27. јануара.

О култу светог Саве на црногорском приморју постоје бројна и разноврсна свједочанства. О њима нам лијепо пише Стјепан Митров Љубиша. Крај мора је и највећи број храмова њему посвећен, а међу свима су најзначајнији манастир Савина (са малом црквом светог Саве – по којој је цио овај крај у Херцег Новом добио име) и саборни светосавски градски храм у Тивту.

Када је, крајем 19. вијека, књаз Никола, за свој књижевни рад од србијанског краља Александра Обреновића, одликовани орденом св.Саве, црногорски владар се на добијање ордена захвалио ријечима: Ваше Величанство, драги брате! Имао сам част примити високо уважено писмо, послато ми по нарочитом посланику г. генералу Миловану Павловићу. Изрази писма као и поруке које ми је усмено поднио нарочити посланик од стране Вашег краљевског Величанства, сматрам за један драгоцен доказ више Ваших братских осјећања према мени и моме народу, а у корист народа обију српских држава.

Дубоко дирнут особеном пажњом Вашег Величанства према моме књижевном раду, тим те сте благоизвољели почаствовати ме Вашим краљевским великим крстом реда нашег општег српског светитеља Саве... итд. Овај Николин одговор, написан је 26. јануара 1896. г. уочи Савиндана. Двије деценије касније, 1912. г. сада већ краљ – Никола ће светом Сави посветити нарочиту пјесму, у којој ће, између осталог, рећи – како је „слободе колијевка, Немањина Црна Гора“.

На крају овог кратког подсећања на нашу историју и географију питам себе и Вас, господине председниче: шта то има агресивно у вези са светосављем у Црној Гори? Шта је то чиме светосавље поништава црногорски вјерски и национални идентитет – ако није управо насиље које се врши над самим светим Савом? Можемо ли се "ослободити" његовога имена и спомена, а да послуже тога будемо и налик онима који су нас родили и који су Црну Гору створили.

Отац Гојко Перовић

Decisions, Decisions, Decisions: Equipping our Teenagers to Navigate Life

Dn. Paul Zaharas

Over the past several decades the external pressures and challenges associated with parenting teenagers have been varied. Whether it was the introduction of rock and roll music, the “social scourge” of the 1950’s, or the pervasiveness of today’s social networking explosion, parents have faced the challenge of helping their children bridge the chasm that stands between childhood and adulthood. As Christian parents we recognize the importance of raising Godly-minded children and we must take appropriate steps to help them in their journey toward Him.

Society today, through media, peer influence, and accepted norms, can convey ideas that do not coincide with the teachings of Orthodox Christianity. In fact, oftentimes, the messages that our teen children receive from the world are in direct contradiction to the saving message of Jesus Christ. Experiencing sleepless nights worrying about their children falling into substance use/abuse, sexual promiscuity and perversion, “over-connectedness” to social media, materialism, and a myriad of other harmful behaviors, parents at times

feel overwhelmed by the challenge of addressing all of these issues with their teens.

In the Book of Proverbs we read, “Train up a child in the way he should go, and when he is old he will not depart from it. (22:6)” This sounds simple enough, but given the variety of challenges that life throws at our young people, how can a parent successfully prepare their teen for every situation? The simple answer to this question is that you can’t address each and every possible circumstance that your child will face. We know from our own experience, as well, that there isn’t always someone standing by, watching our every move and steering us clear of mistakes and miscues. What we can offer to our children, however, are the tools which are necessary for them to address challenges on their own.

We are taught by the Church that each individual is created in the image of God, but what does this really mean? Without venturing into deep theological discussion, we can understand being created in the image of God to mean that we possess two of His specific attributes; intellect and free will. First of all, we have intel-

lect, the ability to think. Scientists will tell us that humans have the same type of “fight or flight” instincts that lower animals do, however, we also have the capacity for higher thought in the form of problem solving and comprehension. Likewise, God has granted to us free will, the ability to make conscious choices, rather than be subject to mere reflex reactions.

With this in mind, the challenge given by the directive found in Proverbs to “train up a child in the way he should go” is much more attainable. If we are able to teach teens to utilize their God-given intellect and free will to make decisions that are physically and spiritually healthy, we are training them up in the way they should go.

This being said, teenagers are notorious for making poor decisions. Certainly this can be attributed to many causes, two of which are that decision-making centers of the brain are not fully developed at this stage in life, and the fact that teenagers are still trying desperately to establish their own unique identities. For this reason, Christian decision-making is a skill set that needs some instruction and practice. Here are some steps that you can take with your teenager:

1. It is vital to impress on our teens the importance of making quality decisions. They need to be well aware that decisions have consequences, and that consequences have ripples. What is meant by this is that the choices they make generate real results, positive or negative, and those results affect not only the individual, but those people and things around them. An example that is easy to understand would be underage drinking. The decision to illegally drink alcohol can lead to health problems, trouble with the law, and physical harm to oneself or others. Likewise, those consequences spread and affect a teen’s parents, family, and peers. In a greater sense, sinful behavior separates us from God and this separation has a negative effect on our relationships with others and our overall well-being.
2. Together with your teenager, identify some decisions or conflicts that are applicable to their own lives or to your family. These issues can range from relatively minor items with younger teens, such as what to wear to school, to more life-changing matters like moral questions or vocation/occupation choice. Through this exercise your child may recognize choices they did not otherwise realize that they had.
3. Help your child to carefully consider the options that are presented with each decision. Many times young people fail to look at the possible outcomes of their choices prior to making them. By making a conscious effort to weigh the potential positive and/or negative results of their actions, teens become better equipped in their decision-making process.
4. Clearly the most important point to remember in developing Christian decision-making skills is to make Christ the primary factor in every choice. A number of years ago “What Would Jesus Do?” (WWJD) bracelets were very popular and encouraged wearers to apply that question to their everyday actions. For us as Orthodox Christians, however, a much more basic and important question should be asked; does this particular action lead me closer to, or further away from God?
5. Now that your teen has considered the options and possible consequences of their actions, let them make their own decision. With your help they have used their intellect and educated themselves on important aspects of a choice, and now they are ready to exercise their free will to decide.
6. After the decision has been made and consequences are realized, speak to your teen about the decision they have made. By offering them constructive feedback you will enable them to better understand what has occurred and how they may repeat positive, or avoid negative outcomes in the future.

Ultimately, as members of the Body of Christ, we are called to seek after our Lord and His Eternal Kingdom. In sharing the Christian faith with our teenage children we, along with the Church, present to them the choice of this path. Enabling them to be good, Christian decision-makers gives them the opportunity and ability to successfully take steps in this journey.

Dn. Paul Zaharas is the Director of Youth and Young Adult Ministries for the Metropolis of Denver. He lives in Littleton, Colorado with his wife Celia and their children Kyriake, Maximos, and Titus.

НЕДЕЉНА ШКОЛА СРПСКОГ ЈЕЗИКА

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ – ИРВИН

Учитељ у срцу, остаје учитељ ма где се налази! Отац Блашко Параклис и професор енглеског језика по звању, Сања Ракоњац, која и сада предаје веронауку при цркви, предложили су да почнемо и са часовима српског језика. Одушевила ме је идеја да волонтирам у цркви и децу српског порекла учим да говоре, читају и пишу српски језик! Да будем искрена, очекивала сам пуну учионицу! Када је школа почела са радом крајем марта 2017. године, једва да је било два-три детета! Дешавало се да седим и чекам али није било деце. Међутим, упорност се исплати! Број деце се полако повећавао, лепо су напредовали, заволели ове часове! Активно учествујемо и у програму поводом наших великих празника (Видовдан, Свети Сава). Повремено нам се прикључе и они који желе да уче наш језик, мада нису из Србије!

Од овог септембра стигло је и појачање, професор српског језика и књижевности Светлана Марковић. Број ученика се повећавао из недеље у недељу и на списку се, за сада налази преко двадесет ученика различитог узраста као и нивоа знања језика. Час почиње молитвом пре учења и завршава се молитвом после учења. Организују се кроз игру, шалу, на деци занимљив начин, по темама (животиње, годишња доба, делови тела, храна...). На овим часовима свако напредује по својим могућностима, нема оцена и атмосфера је опуштена али радна!

Желим свима срећну Нову 2020. годину и Божић! Да нам ова година буде још успешнија, а учионица још теснија! Да деци дамо КОРЕНЕ, да знају одакле потичу!

Учитељица Слађана Петровић,
професор разредне наставе

Message from the Parish Council/Board

Dear friends of the Church,

We are very excited about the momentum that we gained in the 2019 and about initiatives that we are planning for the 2020.

Meet the Board

Let me first tell you a bit more about the members of the Board. The new Board was established in April 2019, with about half new members to the Board. Although we went through some turbulence, we settled with these members of the Board:

- Aleks Zlatic – *President*
- Milica Gajic – *Vice President*
- Tatiana Richards – *Secretary*
- Maja Todorovic – *Financial Secretary*
- Marko Rakonjac – *Treasurer*
- Nikolay Kolev – *Member*
- Sandra Zlatic – *Member*
- Fr Blasko Paraklis – *Priest*

Although we are very enthusiastic about things to come, we always need additional help to execute things better and faster. Please consider volunteering and helping us with any initiatives that you have interest in.

If you are interested in helping or participating in any of the initiatives listed below, please contact Maja Todorovic at: majateach@yahoo.com

The Festival

Our first major project was our traditional annual Festival that took place on November 11th and was a great success. We focused the festival in the Orange County neighborhood and tried to attract people of all nationalities. To achieve this, we named the festival as “EuroSerb Fest” and held it at the Senior Center in the Woodbridge Community Park, the same location as the last year. Four European countries were featured by their traditional food, drinks and deserts: Serbia, Italy, Greece and Germany.

We had a great program with music from Boba and The Bend and the Tamburitza orchestra, folk performances from multiple international folk groups, poetry, singing and dancing. Our Bookstore and Bazaar where there for gifts, Serbian food, icons and other souvenirs. Children played in the bounce house and enjoyed a magic show and face painting. Overall, more than 800 people attended the Festival and we received great reviews. Our gratitude to many vounteers for their hard work and dedication!

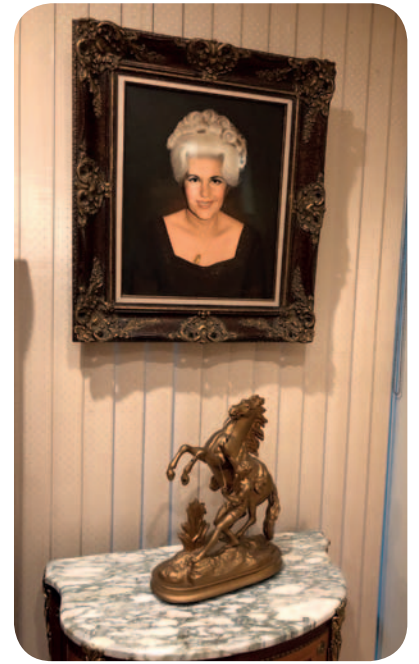

Facilities Upgrade

One of the major initiatives in the final months of 2019 was the cleanup and upgrade of our Church facilities.

This was really a joint effort and it would not be possible without a huge help of many volunteers! Stanisa Covic led the painting of all the walls in the Church. Maya and Nenad Djokic organized the cleanup of the entry hall, kitchen, and the storage. Maja and Dusan Todorovic led the cleanup of the office and the library. Jasmina and Dusan Radic designed and made the new shelves for the Serbian products and icons display. Dane Dotlich upgraded lights in the whole facility. We also dedicated area in the Church in memory of our great donor Vera Gajich, where we will feature some of Vera's furniture, decorative pieces, art work, and books. We hope that people will enjoy this area and feel like they are one of Vera's guests, sitting her salon.

Bazaar

One of the new programs that we started from the initiative of Dr. Ivanka Srbinovska is the Gift Program and Church Bazaar.

In the Gift Program, you can donate valuable things that are not of use for you anymore, like art objects (sculptures, paintings, etc.), decorative objects, antique pieces, and other.

In the Church Bazaar we will showcase donated pieces and offer them for sale. We hope that you will also shop for these beautiful, rare and unique pieces to decorate your home, or as gifts for holidays, weddings, special occasions, and other.

Folklore Group “Dunav”

One of the most fun activities for our children is our Folklore Group “Dunav”, led by Milica Gajic. We currently have a performing group for children 10-14 years old and a recreational group for adults. Our young group performed in many festivals this year, in Orange County, Los Angeles, and Sand Diego.

The groups meet for practices on Friday evenings, which also became a great opportunity for children to play with other Serbian children and for parents to socialize.

Choir

The dedication, piety and joyful ministry of our choir is amazing. Their hard work pays off in the beauty of our services. A special thanks, of course, to Valentina choir conductor, Sanja the main chanter and every choir member for coordinating the work of the choir, and preparing for every Liturgy and every celebration – not a light task!

Educational program of the Church

Our Church School staff are Sanja Rakonjac for Bible study for children, Sladjana Petrovic and Svetlana Markovic for Serbian Language and Kolo teachers are Maja Todorovic and Milica Gajic. All these people put lots of time and effort to work for the benefit of our children and our Church.

This is one of the most challenging areas of parish life, and we need more cooperation and volunteerism from parents.

Fr. Blasko is giving Bible Study classes on Sundays during Lunch time. This is a great opportunity to learn about Orthodox Christian Faith and its spirituality. We are grateful to all who attend and participate in discussions.

Stewardship Program

Stewards are people who care, support, take care, and are responsible for the existence and wellbeing of our Church. With their power to vote, Stewards make major decisions about our Church. The Board is just here to execute them.

We are very thankful to all the Stewards who have donated and who are continually donating and supporting our Church!

Why are STEWARDS important for Our Church? As you know, Stewardship is one of the most important ways to raise funds for Church’s daily operations. Without Stewards, the Church would not exist.

By filling a Stewardship Forms it helps us plan the budget for next year, give us your latest contact information, and tell us that you are committed member of our Parish.

Away from our motherland, it is our Church that brings us close to God and our faith, to our roots, customs and traditions, to our identity, and to each other. With a strong Stewardship, we have the power to do things and insures that our Church has the resources to continue to provide services and initiatives for our growing community.

If you haven’t already, please fill out the Stewardship Form for 2020.

This commitment I make to secure a Christ-centered life for myself and my family.

...to return to God the first fruits from the gifts

He has bestowed upon me.

...to assist my Lord in the mission of spreading His Gospel.

...to anchor my personal commitment in Christ, and to do my share in serving His people.

2020 Stewardship Pledge Form

NAME _____

ADDRESS _____

CITY _____

TELEPHONE _____

I COMMIT MYSELF TO CHRIST AND HIS CHURCH THROUGH THIS PLEDGE.

TOTAL PLEDGE FOR 2020: \$ _____

To be paid: _____ weekly _____ monthly _____ quarterly _____ in full

SIGNED _____

DATE _____

Plan Ahead:

PARISH BOARD ELECTIONS

Elections for the 2020 Parish Board will be held at our Annual Meeting in February or March in 2020. The exact date will be determined by the Parish Council.

Who is eligible to serve on the Parish Board?

The baptized Orthodox Christian, man or woman, who is a practicing member of the faith, participates in the sacramental life of the Church faithfully, who seeks to live his or her life fully in accordance with the Gospel and the canons of the Church and has been a member and steward of the parish prior to elections.

We have a strong and active Board today, who fairly share the responsibilities so that none have any unreasonable burden. We are recruiting interested and active Board members as we pursue our long-term plans. If you would like to serve Christ and His church by serving on the Parish Board or be on any Committee please contact Aleksandar Zlatic, Board President, any member of the current Board, or the Parish Priest.

Prayer for our Parish

I ask everyone to remember our parish in daily prayer:

Lord, God and Savior of all, we thank You for the blessing of The Most Holy Theotokos parish in our lives. May Your word become alive in each and every one of us who strive to follow You. Please bless and multiply all the gifts — time, talent and treasure — which are given in thanks to benefit our mission and glorify Your name. Bless and multiply the givers and help us all to make present Your Kingdom. For You are the Giver of all that is good, O Christ our God, and to You we give glory, together with Your Father who is without beginning and Your all-holy, good and life-giving Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

~ Schedule of Services ~

The Divine Liturgy is served regularly at 10:00 am every Sunday and on major Feast days at our Parish Center at Irvine Corporate Park, 2148 Michelson Drive, Irvine.

10:00 am: *Divine Liturgy*

11:30 am: *Sunday School*

12:00 pm: *Lunch*

Vespers service followed by the Sacrament of Holy Confession will be served every Saturday at 5:00 pm and on the eve of major Feast days at 7:00 pm.

Akathist Service to the Mother of God is served on Fridays at 7:00 pm

January 6th

БАДЊЕ ВЕЧЕ - CHRISTMAS EVE

Divine Liturgy at 10:00 a.m.

Nativity Vigil at 7:00 p.m.

Yule Log Ceremony and Lenten Dinner following church services (Освећење бадњака и вечера после вечерње службе). *Parents, please arrive with your children no later than 6:30 p.m.*

January 7th

БОЖИЋ - NATIVITY OF OUR LORD JESUS CHRIST - CHRISTMAS

Festive Divine Liturgy at 10:00 a.m. and Christmas lunch following.

January 8th

SYNAXIS OF THE MOST HOLY THEOTOKOS

Divine Liturgy 10:00 a.m.

January 9th

ST. STEPHEN THE FIRST ARCHDEACON AND MARTYR

Divine Liturgy 10:00 a.m.

January 11th

SERBIAN NEW YEAR CELEBRATION

Serbian New Year's celebration will be held at our Church facility!

January 14th

ST. BASIL THE GREAT – New Year's Day – Divine Liturgy 10:00 a.m.

NO FASTING FROM JANUARY 7th THROUGH AND INCLUDING JANUARY 17th

In celebration of Christmas we do not fast at all (even on Wednesdays and Fridays) from January 7 through and including January 17. On January 18, however, we fast rigorously (no meat/poultry, dairy products/eggs or fish) in preparation for the Feast of Epiphany on January 19th.

January 18th

THEOPHANY EVE – КРСТОВДАН

Divine Liturgy & Great Blessing of Water 10:00 a.m.

Bring your empty bottles for holy water.

January 19th

THEOPHANY- БОГОЈАВЉЕЊЕ

Divine Liturgy 10:00 a.m.

Followed by Great blessing of Water.

January 20th

ST. JOHN THE BAPTIST

– **СВ. ЈОВАН КРСТИТЕЉ**

Divine Liturgy 10:00 a.m.

ОСВЕЋЕЊЕ ВОДИЦОМ – EPIPHANY HOME BLESSINGS TO BEGIN JANUARY 18

We begin this new year with a great joy. Joy for the growth and stability of our beloved parish. Joy for our brotherhood in Christ in His Holy Church. As such, we should manifest that joy by asking for His blessings each year. A way to concretely ask for such a blessing is to have our homes blessed each year by a priest.

This is long-standing tradition in the Orthodox Church. Each year after the Feast of Theophany, we schedule the blessing of homes. Please contact me as soon as possible to schedule the blessing of your home or business.

PREPARATION FOR ST. SAVA PROGRAM

If you want your child to participate in the St. Sava program, please contact the priest @ 949 702-0706. All children who are participating in the St. Sava program must practice the poems at home and attend rehearsals. **The celebration will take place on Sunday January 26th.**

January 27th

ST. SAVA

Divine Liturgy at 10:00 a.m.

February 12th

САБОР СВ. ТРИ ЈЕРАРХА -

SYNAXIS OF THE THREE HOLY

HIERARCHS – Св. Литургија почеће

у 10:00 часова пре подне. The Holy Divine Liturgy will begin at 10:00 a.m.

February 15th

СРЕТЕЊЕ ГОСПОДЊЕ - MEETING OF OUR LORD JESUS CHRIST IN THE TEMPLE – PRESENTATION.

Св. Литургија почеће у 10:00 часова пре подне. Holy Divine Liturgy will begin at 10:00 a.m.

GREAT LENT

Great Lent starts on Monday, March 2nd and will end on Paschal Sunday on April 19st.

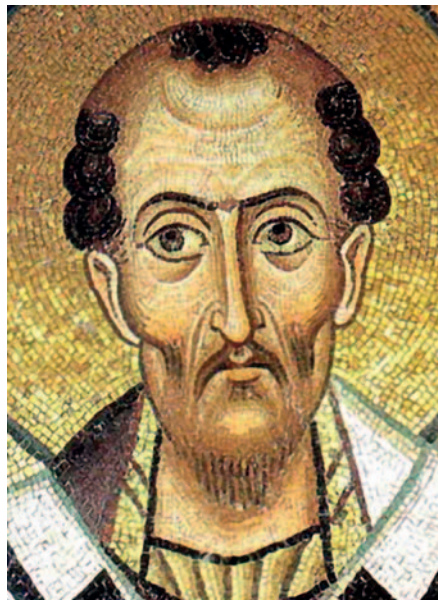
Make a sincere Lenten effort to pray, fast, give alms and journey with our parish in as many of the services as is possible. More quiet, less noise, more prayer, more Confession, less food, more Scripture, less TV should be a goal. The ultimate goal is fasting from

sin and Transfiguration of our life in Christ. **The Liturgy of Presanctified Gifts will be served on Wednesdays and Fridays during Lenten Season. The Presanctified Divine Liturgy will be served on Wednesdays at 7:00 p.m. and on Fridays at 10:00 a.m. The Great Cannon of St. Andrew will be served every evening during the First week of Lent at 7:00 p.m. Please join us!**

March 22nd

„МЛАДЕНЦИ“

The Divine Liturgy at 10:00 a.m.

On Fasting

St. John Chrysostom Archbishop of Constantinople Fasting is a medicine. But medicine, as beneficial as it is, becomes useless because of the inexperience of the user. He has to know the appropriate time that the medicine should be taken and the right amount of medicine and the condition of the body which is to take it, the weather conditions and the season of the year and the appropriate diet of the sick and many other things. If any of these things are overlooked, the medicine will do more harm than good. So, if one who is going to heal the body needs so much accuracy, when we care for the soul and are concerned about healing it from bad thoughts, it is necessary to examine and observe everything with every possible detail. Fasting is the change of every part of our life, because the sacrifice of the fast is not the abstinence but the distancing from sins.

Therefore, whoever limits the fast to the deprivation of food, he is the one who, in reality, abhors and ridicules the fast. Are you fasting? Show me your fast with your works. Which works? If you see someone who is poor, show him mercy. If you see an

enemy, reconcile with him. If you see a friend who is becoming successful, do not be jealous of him! If you see a beautiful woman on the street, pass her by.

In other words, not only should the mouth fast, but the eyes and the legs and the arms and all the other parts of the body should fast as well. Let the hands fast, remaining clean from stealing and greediness. Let the legs fast, avoiding roads which lead to sinful sights. Let the eyes fast by not fixing themselves on beautiful faces and by not observing the beauty of others. You are not eating meat, are you? You should not eat debauchery with your eyes as well. Let your hearing also fast. The fast of hearing is not to accept bad talk against others and sly defamations. Let the mouth fast from disgraceful and abusive words, because, what gain is there when, on the one hand we avoid eating chicken and fish and, on the other, we chew-up and consume our brothers? He who condemns and blasphemes is as if he has eaten brotherly meat, as if he has bitten into the flesh of his fellow man. It is because of this that Paul frightened us, saying: "If you chew up and consume one another be careful that you do not annihilate your-

selves." You did not thrust your teeth into the flesh (of your neighbor) but you thrust bad talk in his soul; you wounded it by spreading dis fame, causing unestimatable damage both to yourself, to him, and to many others. If you cannot go without eating all day because of an ailment of the body, beloved one, no logical man will be able to criticize you for that.

Besides, we have a Lord who is meek and loving (philanthropic) and who does not ask for anything beyond our power. Because he neither requires the abstinence from foods, neither that the fast take place for the simple sake of fasting, neither is its aim that we remain with empty stomachs, but that we fast to offer our entire selves to the dedication of spiritual things, having distanced ourselves from secular things. If we regulated our life with a sober mind and directed all of our interest toward spiritual things, and if we ate as much as we needed to satisfy our necessary needs and offered our entire lives to good works, we would not have any need of the help rendered by the fast. But because human nature is indifferent and gives itself over mostly to comforts and gratifications, for this reason the philanthropic Lord, like a loving and caring father, devised the therapy of the fast for us, so that our gratifications would be completely stopped and that our worldly cares be transferred to spiritual works. So, if there are some who have gathered here and who are hindered by somatic ailments and cannot remain without food, I advise them to nullify the somatic ailment and not to deprive themselves from this spiritual teaching, but to care for it even more. For there exist, there really exist, ways which are even more important than abstinence from food which can open the gates which lead to God with boldness. He, therefore, who eats and cannot fast, let him display richer

almsgiving, let him pray more, let him have a more intense desire to hear divine words. In this, our somatic illness is not a hindrance. Let him become reconciled with his enemies, let him distance from his soul every resentment. If he wants to accomplish these things, then he has done the true fast, which is what the Lord asks of us more than anything else. It is for this reason that he asks us to abstain from food, in order to place the flesh in subjection to the fulfillment of his commandments, whereby curbing its impetuosity. But if we are not about to offer to ourselves the help rendered by the fast because of bodily illness and at the same time display greater indifference, we will see ourselves in an unusual exaggerated way. For if the fast does not help us when all the aforementioned accomplishments are missing so much is the case when we display greater indifference because we cannot even use the medicine of fasting. Since you have learned these things from us, I pardon you, those who can, fast and you yourselves increase your acuteness and praiseworthy desire as much as possible.

To the brothers, though, who cannot fast because of bodily illness, encourage them not to abandon this spiritual word, teaching them and passing on to them all the things we say here, showing them that he who eats and drinks with moderation is not unworthy to hear these things but he who is indifferent and slack. You should tell them the bold and daring saying that “he who eats for the glory of the Lord eats and he who does not eat for the glory of the Lord does not eat and pleases God.”

For he who fasts pleases God because he has the strength to endure the fatigue of the fast and he that eats also pleases God because nothing of this sort can harm the salvation of his soul, as long as he does not want it to.

Because our philanthropic God showed us so many ways by which we can, if we desire, take part in God’s power that it is impossible to mention them all. We have said enough about those who are missing, being that we want to eliminate them from the excuse of shame.

For they should not be ashamed because food does not bring on shame but the act of some wrongdoing. Sin is a great shame. If we commit it not only should we feel ashamed but we should cover ourselves exactly the same way those who are wounded do. Even then we should not forsake ourselves but rush to confession and thanksgiving. We have such a Lord who asks nothing of us but to confess our sins, after the commitment of a sin which was due to our indifference, and to stop at that point and not to fall into the same one again. If we eat with moderation we should never be ashamed, because the Creator gave us such a body which cannot be supported in any other way except by receiving food. Let us only stop excessive food because that attributes a great deal to the health and well-being of the body.

Let us therefore in every way cast off every destructive madness so that we may gain the goods which have been promised to us in the name of our Lord Jesus Christ and the Father and the Holy Spirit. Amen.

Brothers and Sisters, let us begin the Fast with joy!

Confessions

Every Orthodox Christian makes the effort to keep the fast to the best of one’s physical ability, increase prayer during Lent, read the Scriptures, do charitable works, and attend as many services as possible. Part of the Lenten effort is to make the jour-

ney to the Sacrament of Confession. Confessions are available on Fridays after the Akathist service; Saturdays after Vespers, and by appointment. I do not mind making appointments if you cannot come on Fridays or Saturdays!

THE ANNUAL PARISH MEETING

You are hereby invited to attend the Annual Meeting of our Parish, which will be held at our Parish Center, 2148 Michelson Dr., Irvine, California, on a Sunday, at the end of February or beginning of March (the exact date to be determined), following the Divine Liturgy and lunch. It is imperative that all of our faithful attend this meeting to discuss the many important matters about the future of our Parish.

The Parish Board will present the financial statement for 2019, and a budget proposal for 2020.

Please invite the people you know to join you. Also, it is essential that you submit your *Parishioner Application* and *Stewardship Pledge Forms* before the meeting to become a member in good standing. If you do not have these Forms, please contact Fr. Blasko @ (949) 702-0706. In anticipation of your presence at this meeting, we remain,

Yours in Christ,

Fr. Blasko Paraklis, Parish Priest
Aleksandar Zlatic, President

OFFERINGS of wine for Holy Communion, oil for the vigil lamps, candles for the Holy Altar table, and incense for services may be made by contacting the parish priest. The customary donations are as follow: for vigil lamps, \$20.00; wine, \$10.00 per bottle or \$65.00 per case; candles for the Holy Altar, \$30.00; and incense, \$40.00

Михаил Евграфович Салтыков-Щедрин Святочный рассказ (из путевых заметок чиновника)

В 18** году, и именно в ночь на рождество Христово, пришлось мне ехать по большому коммерческому тракту, ведущему от города Срывного к Усть-Дёминской пристани. «Завтра или, лучше сказать, даже сегодня, большой праздник, – думал я, – нет того человека в целом православном мире, который бы на этот день не успокоился и не предался всем отрадам семейного очага; нет той убогой хижины, которая не осветилась бы приветным лучом радости; нет того нищего, бездомного и увечного, который не испытал бы на себе благотворное действие великого праздника! Я один горьким насильством судьбы вынужден ехать в эту зимнюю, морозную ночь, между тем как все мысли так естественно и так неудержимо стремятся к теплему углу, ехать бог весть куда и бог весть зачем, перестать жить самому и мешать жить другим?» Мысли эти неотступно осаждали мою голову и делали положение мое, и без того неприятное, почти невыносимым. Все воспоминания детства с их безмятежными, озаренными мягким светом картинками, все лучшие часы и даже мгновения моего прошлого, как нарочно, восставали передо мной самыми симпатичными, ласкающими своими сторонами. «Как было тогда хорошо! – отзывался тихий голос где-то далеко, в самой глубине моей души, – и как, напротив того, все теперь неприятно и безучастно вокруг!»

Кибитка между тем быстро катилась, однообразно и мерно постукивая передком об уступы, выбитые копытами вожовых лошадей. Дорога узенькою снеговой лентой бежала все вдаль и вдаль; колокольцы, привязанные к низенькой дуге коренника, будили оцепеневшую окрестность то ясным и отчетливым звоном, когда лошади бежали рысью, то каким-то беспорядочным гулом, когда они пускались вскачь; по временам этот звон и гул смешивался с визгом полозьев, когда они врезывались в полосу рыхлого снега, нанесенную внезапным вихрем, по временам впереди кибитки поднималось и несколько мгновений стояло недвижно в воздухе облако морозной пыли, застилая собой всю окрестность... Горы, речки, овраги – все как будто замерло, все сделалось безразличным под пушистою пеленою снега.

«Зачем я еду? – беспрестанно повторял я сам себе, пожимаясь от проникавшего меня холода, – затем ли, чтоб бесполезно и произвольно впадать в жизнь и спокойствие

себе подобных? затем ли, чтоб удовлетворить известной потребности времени или общества? затем ли, наконец, чтоб преследовать свои личные цели?»

И разные странные, противоречивые мысли одна за другой отвечали мне на этот вопрос. То думалось, что вот приеду я в указанную мне местность, приучусь, с горем пополам, в курной избе, буду по целым дням шататься, плутать в непроходимых лесах и искать... «Чего ж искать, однако ж?» – мелькнула вдруг в голову мысль, но, не останавливаясь на этом вопросе, продолжала прерванную работу. И вот я опять среди снегов, среди сувоев, среди лесной чащи; я хлопочу, я выбиваюсь из сил... и, наконец, мое усердие, то усердие, которое все преодолевает, увенчивается полным успехом, и я получаю возможность насладиться плодами моего трудолюбия... в виде трех-четырех баб, полуглухих, полуслепых, полубезногих, из которых младшей не менее семидесяти лет!.. «Господи! а ну как да они прослышали как-нибудь? – шепчет мне тот же враждебный голос, который, очевидно, считает обязанностью все мои мечты отравлять сомнениями, – что, если Еванфия... Е-ван-фи-я!.. куда-нибудь скрылась?» Но с другой стороны... зачем мне Еванфия? зачем мне все эти бабы? и кому они нужны, кому от того убыток, что они ушли куда-то в глушь, сложить там свои старые кости? А все-таки хорошо бы, кабы Еванфию на месте застать!.. Привели бы ее ко мне: «Ага, голубушка, тебя-то мне и нужно!» – сказал бы я. «Позвольте, ваше высокоблагородие! – шепнул бы мне в это время становой пристав (тот самый, который изловил Еванфию, покуда я сидел в курной избе и от скуки посвистывал), – позвольте-с; я дознал, что в такой-то местности еще столько-то безногих старух секретно проживает!» – «О боже! да это просто подарок!» – восклицаю я (не потому, чтоб у меня было злое сердце, а просто потому, что я уж зарвался в порыве усердия), и снова спешу, и задыхаюсь, и открываю... Господи! что я открываю!.. Что ж, однако ж, из этого, к какому результату ведут эти усилия? К тому ли, чтоб перевернуть вверх дном жизнь десятка полуистлевших старух?.. Нет, видно, в самой мыслительной моей способности имеется какой-нибудь порок, что я даже не могу найти приличного ответа на вопрос, без того, чтоб снова действием какого-то досадного волшебства не возвратиться все к тому же вопросу, из которого первоначально вышел.

Между тем повозка начала все чаще и чаще постукивать передком; полозья, по временам раскатываясь, скользили по обледенелому черепу дороги; все это составляло несомненный признак жилья, и действительно, высунувшись из кибитки, я увидел, что мы въехали в большое село.

– Вот и до места доехали! – молвил ямщик, поворачиваясь ко мне.

Заиндевшая его борода и жалкий белый пониток, составлявший, вместе с дырявым и совершенно вытертым полушубком, единственную его защиту от лютого мороза, бросились мне в глаза. Странное ощущение испытал я в эту минуту! Хотя и обледенелые бороды, и худые белые понитки до того примелькались мне во время моих частых скитаний по дорогам, что я почти перестал обращать на них внимание, но тут я совершенно невольным и естественным путем поставлен был в невозможность обойти их.

«Как-то придется тебе встретить Христов праздник! – подумал я и тут же, по какому-то озорному сопряжению идей, прибавил: – А я вот еду в теплой шубе, а не в понитке... ты сидишь на облучке и беспрестанно вскакиваешь, чтоб погугать кнутом переднюю лошадь, а я сижу себе развалившись и занимаюсь мечтаниями... ты должен будешь, как приедешь на станцию, прежде всего лошадей на морозе распречь, а я велью вести себя прямо в тепло, велью поставить самовар, велью напоить себя чаем, велью собрать походную кровать и засну сном невинных»...

В селе было пусто; был шестой час утра, а в это время, как известно, по большим праздникам идет уже обедня в тех селах, где нет помещиков и где массу прихожан составляет серый народ. И действительно, хотя мы почти мгновенно промчались мимо церкви, но я успел, сквозь отворенную ее дверь, рассмотреть, что она полна народом, что глубина ее горит огнями по-праздничному и что густой пар стоит над толпою, одевая туманом и богомольцев, и ярко освещенный иконостас.

Наконец лошади остановились у просторной избы. Это была станция, но не почтовая, где, хоть с грехом пополам, путешественник может приютить свою голову без опасения быть ежеминутно встревоженным шумом и говором людей, хлопаньем дверей и незасыпающею деятельностью дня; это была простая изба, назначенная по отводу для отдыха проезжающих по казенной надобности чиновников, покуда собирают для них свежих обывательских лошадей. Сверх моего ожидания, горница, в которую меня ввели, оказалась просторною, теплою и даже чистою; пол и вделанные по стенам лавки были накануне выскоблены и вымыты; перед образами весело теплилась лампадка; четырехугольный стол, за которым обыкновенно трапезуют крестьяне, был накрыт чистым белым перебором, а в ближайшем ко входу угле, около огромной русской печи, возилась баба-денщица, очевидно спеша окончить свою стряпню к приходу семейных от обедни. На одной из лавок, возле переднего угла, сидел слепой и ветхий дедушко, вроде тех, которыми почти фаталистически снабжается всякая сколько-нибудь многочисленная крестьянская семья, и держал в руке деревянную палку, которою задумчиво чертил по полу. Он делал это дело с необычайным терпением, как будто оно составляло последнюю задачу его жизни, и, нащупав палкою какую-нибудь неровность, сердился и ворчал.

Приезд мой не произвел, однако ж, особенного впечатления, так как, по случаю отвода избы под станцию, хозяева ее скоро свыкаются с общим видом чиновника, которого появление составляет в кругу их факт почти ежедневный. Денщица, которая, по рассмотрении, оказалась молодухой, продолжала усердно делать свое дело, а дедушко по-прежнему водил палкой по полу и ворчал про себя. На полатах возились и потягивались ребятишки.

Коледен поздрав

Неповторимото и непостижимо тайнство на Рождеството непорочно, празнуваме отново в осветените Богу храмове и обители!

Отново православният народ застава с лице към светая светих, опитвайки се да постигне Милостта избрала да се всели в утробата на жена, за да достигне до закоравелите сърца и ги отвърне от послушанието на нечестивия. Немошен е разумът в опитите си да обхване Божия промисъл и любов към човеците, избрал да отдаде Несътворения за спасението на сътворените.

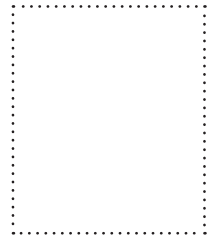
И тъй, началото на благовестието избра да премине през непознатата мъж, за да достигне не до разума, а до сърцата човешки и събуждайки в тях положената от Отца любов на сътворението, да изведе носителите им от сянката на суетните грижи и смъртта в райското селение, дето смърт и печал няма. И ето, за две хиляди и деветнадесети път празнуваме именно началото на вярата, надеждата и любовта, изпратени ни от Премъдростта в лицето на Сина Й, да отдадем прочее нашето посвещение на Духа Светаго, та едно с Него да пребъдем!

Честито Рождество Христово! Щастлива Новата 2020 година!

**Nativity of the Most Holy Theotokos Serbian Orthodox Church
Orange County, California**

2148 Michelson Drive
Irvine, California 92612

DR. IVANKA SRBINOVSKA & DR. MILOS BOSKOVIC

13372 Newport Ave. Suite G, Tustin, CA 92780, Tel. (714) 832-2672
www.TransformationDental.com

J JOVANA JERINIC
Certified Public Accountant

Tel: 949.415.5415
jovana@jj-cpa.com
www.jj-cpa.com

Experienced CPA that specializes in providing the following services to small businesses and individuals:

TAX PREPARATION	QUICKBOOKS
ACCOUNTING	PAYROLL
BOOKKEEPING	BUSINESS CONSULTING

**STANCOM
CONSTRUCTION**

General Construction Contractor

Stanisa Stan Covic

Phone 714-812-2633

www.stancomconstruction.com

Orthodox Christian Cartoons & Comic Strips

www.ikonimation.com/FatherGabriel

A Christian must be courteous to all. His words and deeds should breathe with the grace of the Holy Spirit, which abides in his soul, so that in this way he might glorify the name of God.
~St. Nektarios of Aegina

Blessed is he that considereth the poor: the Lord will deliver him in time of trouble ~Psalm 41:1

Why did the Lord give me life? So that I could give my heart to God for purification and self control. Remember this and correct yourself. ~St. John of Kronstadt

DIRECTIONS...to the Parish Center:

Location: Irvine Corporate Park
2148 Michelson Dr., Irvine
Between MacArthur & Von Karman

Directions: From North take San Diego Fwy 405 South. Exit at MacArthur Blvd., south toward airport. Turn left onto MacArthur. Turn left onto Michelson Dr. Pass Dupont. Parish Center on right side of street.

From South take San Diego Fwy 405 North. Exit at Jamboree Rd. Left onto Jamboree Rd. Over the freeway bridge to turn right onto Michelson Dr. Pass Von Karman. Parish Center on left side of street.